

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 298/2025
17.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Драган Зафировић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП Бујановац, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1981/24 од 10.07.2024. године, у седници одржаној 17.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1981/24 од 10.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 233/23 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повређивања на раду исплати за претрпљене физичке болове износ од 45.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 25.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за износ преко досуђеног, а до траженог износа од 70.000,00 динара, односно за износ од 25.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, као и за износ преко досуђеног, а до траженог износа од 40.000,00 динара, односно за износ од 15.000,00 динара на име претрпљеног страха. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 171.900,00 динара, с тим што на износ од 162.500,00 динара тече законска затезна камата од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1981/24 од 10.07.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати за претрпљене физичке болове износ од 45.000,00 динара и за претрпљени страх износ од 25.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до коначне

исплате. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка од 171.900,00 динара са законском затезном каматом на износ од 162.500,00 динара почев од извршности до коначне исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је цивилно лице на служби у Војсци Србије и у време повређивања био је распоређен на радном месту Дана 11.05.2021. године, обављао је рад у радионици лаког ремонта логистичке чете у „Бази југ“ у Бујановцу и око 10,30 часова по налогу надређеног командира одељења кренуо је према радионици која је удаљена око 50 метара, асфалтним путем на коме је било трагова уља и песка, без рупа, како би узео алат за обављање радова и том приликом се оклизнуо и осетио јак бол у потколеници, односно у листу леве ноге. Најпре је транспортован у амбуланту, где му је указана лекарска помоћ, а онда је упућен у Здравствени центар Врање, где му је констатована повреда леве потколенице због које повреде је био привремено спречен за рад од 11.05.-13.06.2021. године. Наведеном приликом тужилац је био адекватно обучен у радној одећи и кретао се у нормалном и мало бржем темпу, а приликом оклизнућа није пао. Из налаза и мишљења вештака судске медицине произлази да је спорном приликом тужилац претрпео лаку телесну повреду изазвану индиректним механизмом дејста оклизнућем и преносом механичке силе на средњи део леве потколенице, због чега је трпео физичке болове чији су интензитет, јачина и трајање утврђени вештачењем, а вештак специјалиста психијатрије у свом налазу је утврдио степен, јачину и трајање претрпљеног страха код тужиоца приликом повреде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев закључивши да не постоји допринос самог тужиоца за насталу штету, већ да је искључива одговорност тужене по принципу објективне одговорности за насталу повреду тужиоца који се критичном приликом кретао асфалтним путем на коме је било песка и уља, те представља опасну ствар, због чега је тужена у обавези да му накнади штету у износима досуђеним првостепеном одлуком.

Одлучујући о жалби тужене другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у целисти, налазећи да на страни тужене нема пропуста у обезбеђењу уобичајених услова за безбедан рад, већ да је штета настала искључиво радњом тужиоца, као оштећеног, приликом кретања ка радионици, чије последице тужена као послодавац није могла да предвиди, избегне или отклони.

Врховни суд налази да су неосновани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Према члану 173. Закона о облигационим односима, штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. За штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави (члан 174.).

Услови за ослобађање од одговорности имаоца опасне ствари прописани су у члану 177. наведеног закона, тако што се ималац ствари ослобађа одговорности ако докаже да је штета настала искључиво радњом оштећеника или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити (став 2.).

Према утврђеном чињеничном стању, у овом случају штета је настала приликом кретања тужиоца ка радионици по алат по асфалтираном равном путу, у кругу Базе – Југ, када се оклизнуо и осетио бол у пределу леве потколенице. Тужилац је у време повређивања био распоређен на радно место ... у Радионици лаког ремонта на бази Југ. Из утврђеног произлази да не постоји узрочно-последична веза између повреде и пропуштања на страни тужене (асфалтни пут, без рупа, адекватна радна одећа). Пут са равном асфалтном подлогом не представља опасну ствар која ствара ризик за кретање запосленог, а чињеница да је било песка и уља од војних возила која се у оквиру базе по редовном току ствари крећу, не указује сама по себи на основ одговорности тужене на основу члана 173. Закона о облигационим односима. Тужилац је као цивилно лице на служби у Војсци Србије – војни намештеник на бази Југ, имао дужност да при обављању професионалне делатности поступа са повећаном пажњом у конкретним условима рада, при чему утврђене чињенице не указују да је било пропуста у редовном одржавању и чишћењу војне базе по правилима службе. Зато су као неосновани оцењени ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права указивањем на пропусте тужене као послодавца и оспорава закључак другостепеног суда да је тужена ослобођена одговорности за штету по члану 177. став 2. Закона о облигационим односима.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**